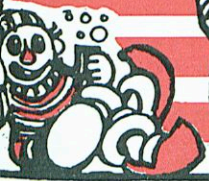

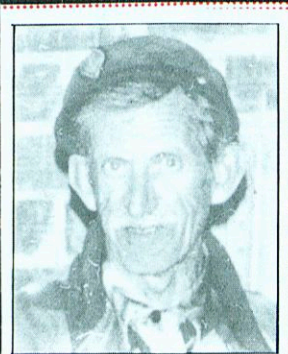
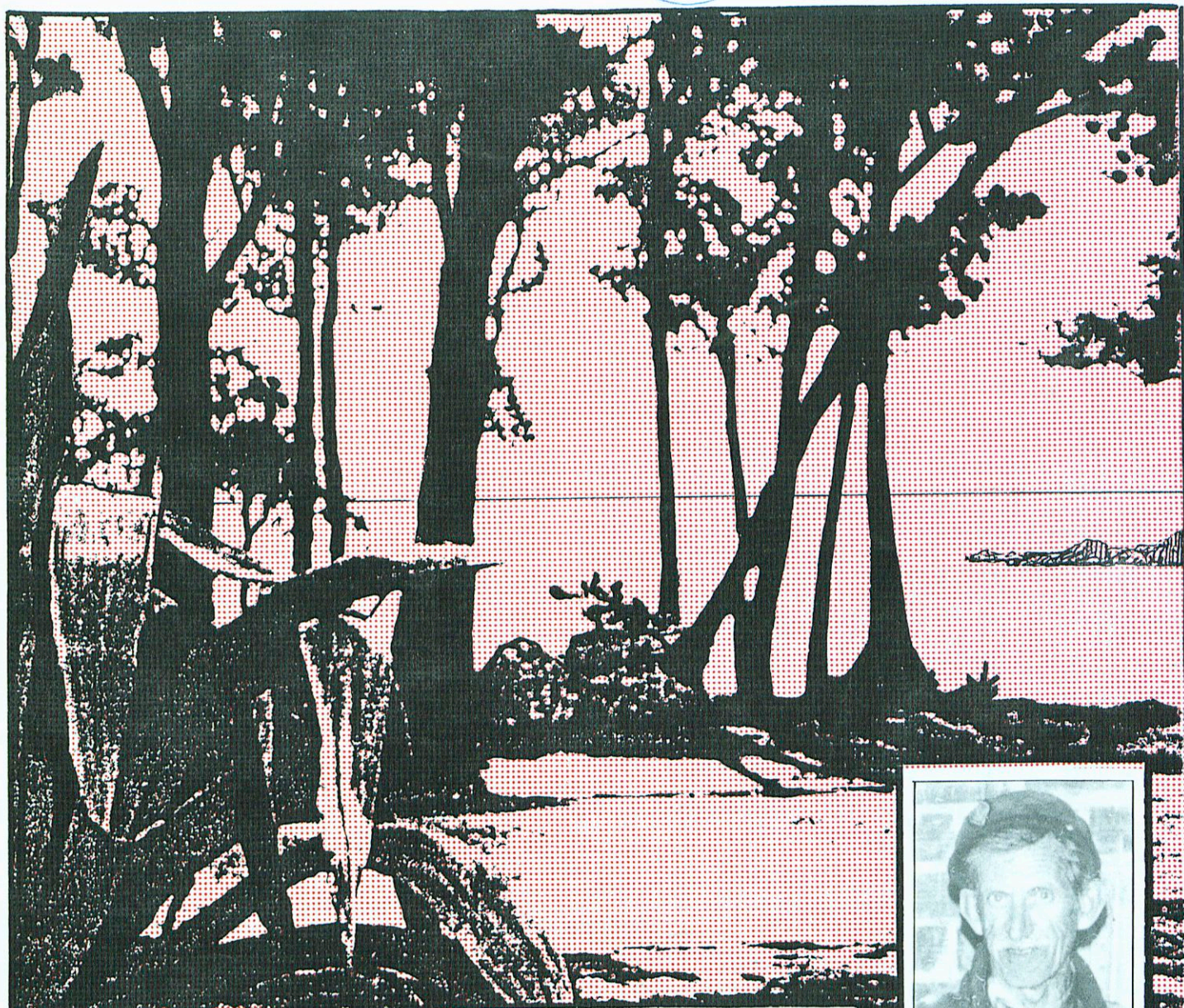
L'ESCALA

BUTLLETÍ CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 97

JUNY 1988

CONVERSA AMB... RAMON CALLO

L'AJUNTAMENT
INFORMA:

L'ABOCADOR
D'ESCOMBRARIES

Sumari

EDITORIAL: La vaga dels mestres - BÚSTIA -
FULL OBERT - VIDA ESCALENCA: En Pere
Saló - DE MÉS I DE MENYS - HISSANT LA PLOMA: Aproximació
al Pla Especial d'Empúries - ESPORT I LLEURE: Les Eleccions
Autòniques a l'Escalona - UN XIC DE TOT - A & A (Humor) -
FOTOGRAFIES «Quan erem infants» i «Antiga de l'Escalona»
col.leccionables, etc., etc.

REDACCIÓ

Apartat de Correus, 19
17130 L'ESCALA

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix
CONSELL DE REDACCIÓ: J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Piqué, D. Poch, Francesc Targa.
ART I CULTURA: F.X. Vila Mitjà, J. Boix
ESPORT I LLEURE: J. Vilabré
NOTICIARI LOCAL: S.I.L.L.E.
VIDA ESCALENCA: R. Guanter
SUBSCRIPCIONS: D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats - Tel. 77 02 04
ADMINISTRACIÓ: J. Piqué - Tel. 77 19 60
IMPRESSIÓ: Gràfiques del Ter, s.a. D.L. GI/287-82

PUNTS DE VENDA:

- BALLESTA, C/ Pintor Joan Massanet, 8
- BAMBI, Avinguda Ave Maria
- LLIBRERIA ROSA, Plaça de les Escoles
- ROMAGUERA, Cl. del Pont, 24
- TROBADORS, Passeig del Mar, 2

EDITORIAL

LA VAGA DELS MESTRES

La VAGA és una de les alternatives constitucionals que pot utilitzar el treballador com eina reivindicativa, o com mitjà de pressió per a reclamar drets laborals que creu que li són escamotejats o defraudats en alguna forma pel seus patrons.

El Mestre (i per extensió tots els educadors de l'ensenyament públic) és un funcionari, un treballador que té com a patró l'Estat. L'Estat, doncs, a través del Govern de torn, li encomana l'educació dels ciutadans segons uns models predeterminats, es compromet a procurar-li els mitjans adequats per a què aquesta tasca pugui ésser desenvolupada amb efectivitat i li assegura la remuneració justa que es mereix una labor tan important com necessària. Quan el mestre se sent agraviat, quan considera que el patró (l'Estat) no compleix el seu compromís i a més a més regateja el diàleg i manipula l'opinió, el Mestre té el dret constitucional d'aturar el seu treball i d'aquesta forma protestar pel tracte que està rebent, al mateix temps que realitza una clara acció de força com a darrer recurs reivindicatiu.

Per altra banda, es indiscutible que, si en tot tipus de vaga els perjudicis directes o indirectes als ciutadans (inclosos els vaguistes) són inevitables, en la vaga dels ensenyants, per les mateixes característiques de la seva labor, aquests inconvenients són especialment sensibles i —tal com s'ha vist recentment— la comprensió i recolzament social pels seus/nostres problemes, lamentablement pot estar freqüentment substituït per una intransigència i una crispació no per comprensibles menys injustos. La valoració mesquina del seu esgotador treball, així com el mesurament amb paràmetres purament quantitius de la seva dedicació intel·lectual, són feridors per a una majoria de professionals preparats, amb vocació indiscutible i dedicació absoluta, que observen que l'exaltació de les virtuts de la seva tasca no passa de ser, sovint, res més que la paraula buida d'uns demagogs oportunistes o l'afalag interessat de l'abusó de torn. Això ha motivat que els seus/nostres problemes no hagin estat moltes vegades suficientment entesos, i que l'exasperació hagi aparegut per ambdues bandes, trencant una convivència que resulta imprescindible per a poder portar a bon terme la tasca pedagògica. Cal recobrar, doncs, l'equanimitat i no deixar-nos portar per opinions sesgades ni per mitges veritats, ja que en definitiva —i no precisament per la vaga en si mateixa— els veritables perdedors són qui menys culpa tenen: els nostres fills. I l'exemple que han de rebre quant a comportament social, els ha d'arribar des de dalt les esferes del poder fins els darrers racons del seu col·lectiu familiar. Que ningú és prou lliure de culpa com per irrogar-se el privilegi de tirar la primera pedra.

RECTIFICACIÓ SOBRE L'ARTICLE «PLOURE SOBRE MULLAT»

En el article «Ploure sobre mullat» es fa una menció al pressupost assignat al CIT pel 1988, amb la xifra de 8.000.000 de ptes.

Aquesta dada no és exacte. Per error nostre es menciona aquest pressupost com si fos assignat al CIT quan en realitat la partida del pressupost municipal posa textualment:

«Patronat Municipal de Turisme. . . . . 8.000.000»

Es de suposar que la creació d'aquest Patronat serà per aquest any i que, per tant, el CIT quedarà inclòs en aquest pressupost. Esperem que sabreu disculpar aquest error i que aquesta breu nota serveixi d'aclariment.

MONT RECOVA

Els articles publicats a L'Escalenc expressen solament l'opinió de
llurs autors

El Consell de Redacció es reserva el dret de resumir, ajornar
o suprimir de manera parcial o total, qualsevol mena de
col·laboració rebuda.

PUNTUALITZACIONS DEL C.I.T

Com a components de la Junta del C.I.T. l'Escala-Empúries i també com a industrials del sector turístic, ens veiem en l'obligació de fer algunes puntualitzacions sobre l'escript "Ploure sobre mullat" de la firma Mont-Recova.

Agraïm que hàgiu posat damunt la taula amb motiu del mal temps de Setmana Santa, un tema tan complex com és el de la promoció turística, de tanta importància pel futur econòmic de la nostra població, i lamentem a la vegada que hàgiu tocat el tema amb una manca d'informació tant pregona sobre aquest.

En el vostre article deieu textualment "El nostre Ajuntament destina una partida de vuit milions de pessetes al C.I.T. ..." Tant de bo fos veritat! Però no ho és, ni de bon tros.

El C.I.T. és fins ara una entitat privada que se subvenciona amb les aportacions dels seus associats i que amb aquest diners de la iniciativa privada ha estat fent durant molts anys una tasca de promoció que en molts casos es pròpia de les entitats públiques.

El que l'Ajuntament està fent, i que agraïm molt, és subvencionar projectes concrets, d'interès i utilitat pública, iniciativa del C.I.T., però que aquest centre no pot dur a terme per falta de recursos.

Aquestes subvencions s'han fet lògicament, amb càrrec al pressupost municipal de turisme, i han estat aprovades per la corporació municipal en plens o permanents segons el cas.

D'aquesta manera s'han pogut dur a terme promocions ordinàries, com poden ser confecció de fulletons genèrics de l'Escala, pòsters, etc, i d'extraordinàries com són la confecció del vídeo de l'Escala-Empúries, o la instal·lació d'una tanca publicitària a l'autopista, per citar alguns exemples.

L'Ajuntament també ha col·laborat notablement en el manteniment de l'oficina d'informació fent-se càrrec de part de les despeses generals.

No voldríem cansar el lector en la repetició de xifres i estats de comptes ja àmpliament divulgats, però si que voldríem remarcar que quan comparem les subvencions de l'Ajuntament a projectes del C.I.T., amb les aportacions fetes a altres entitats Escalenques, queda completament desvirtuada la vostra afirmació que és el poble qui paga la promoció turística.

Encara hauríem de parlar de la promoció que cada industrial ha fet pel seu propi compte, dins dels sectors de hostaleria, lloguers d'allotjaments turístics, càmpings i construcció-promoció i que fan venir un contingent important de turisme, la qual cosa repercuteix de manera molt positiva en els sectors de comerç, restauració, construcció, manteniment, i població en general.

Voldríem destacar que aquest esforç del sector per fer venir turisme a l'Escala, es veu sovint malograt a causa d'una

infraestructura totalment inadequada a la realitat turística de l'Escala i d'uns serveis públics que no estan ni de bon tros, al nivell mínim necessari.

Deieu en el vostre escrit que teniu la clau per aconseguir turisme tot l'any, i doneu la fórmula: diversificació i originalitat. I naturalment quan dieu tot l'any suposem que hi son inclosos els dies d'hivern amb els freds, les tramuntanades i el mal temps.

Francament, hem quedat sorpresos, perquè amb els anys que portem treballant sobre el tema, les nostres conclusions són força més complicades. D'acord amb l'anàlisi de la nostra clientela, formada bàsicament per gent de classe mitjana, la nostra conclusió és la següent:

- Oferta de confortables allotjaments a uns costos proporcionals a la qualitat del serveis.
- Tranquil·litat, i seguretat per persones i béns.
- Infraestructura adequada.
- Urbanitzacions acabades amb carrers asfaltats i ben il·luminats.
- Serveis d'aigua i llum que funcionin correctament amb independència del mal temps.
- Platges netes i acurades.
- Espais ajardinats.
- Oferta de zones esportives i d'esplai.
- Optimització de les avingudes que voregen la costa.
- Àmplia oferta comercial com a centre d'animació permanent.
- Una bona oferta gastronòmica a tots els nivells.
- Còmoda xarxa viària per a traslladar-se a poblacions veïnes amb ofertes diverses com poden ser comerços, exposicions i museus.

En fi. Aquesta és fins ara la nostra visió de futur per aguantar una clientela fidel, i encara no massa nombrosa en temporada baixa, tenint en compte naturalment que la gent treballa, el jovent va a l'escola i que tenim una climatologia hivernal força adversa.

Com podreu comprovar, tot això es bastant complicat, donç comporta unes inversions molt importants tant per a la iniciativa privada com per a l'administració. Per això en llegir el vostre escrit hem quedat tan sorpresos de veure, segons dieu vosaltres, com hem estat dormint a la palla tant de temps quan sembla ser que ho tenim tot solucionat amb una simple fórmula: diversificació i originalitat.

Suposem que aquest programa el tindreu degudament estructurat per a presentar-lo el mes aviat possible a l'Ajuntament, o bé a la nova entitat de promoció que es formarà passada la temporada, ja que, en això sí que us donem la raó, el C.I.T. ha de reorientar la seva línia d'actuació, de la qual cosa en som els primers convençuts.

I ja per acabar, i tenint en compte que la indústria turística és la més important de la nostra població des de fa temps, i que la nostra entitat ha estat sempre oberta a totes les suggerències, considerem lamentable que no hàgiu manifestat més aviat les vostres inquietuds pel sector, amb la qual cosa, possiblement, tots n'hauríem sortit beneficiats.

Junta del C.I.T. l'Escala-Empúries

*****

SEMPRE S'HA D'ÉSSER EMMASCARAT PER UNA PAELLA ..... BRUTA

Fa uns anys, un grup de joves d'aquí L'Escala em varen demanar els baixos de la casa de la meua dona, situada al carrer de la Torre núm. 14 a fi de destinar-hi, segons ells, el local de l'Ateneu Escalenc d'Art i Cultura.

Donat que en aquells moments no ho necessitàvem, i en tractar-se d'una cosa cultural -semblava-, vàrem accedir a un preu de lloguer molt assequible.

Durant un temps, tot va anar força bé, malgrat que una nit, a causa d'un descuit que ells tingueren, vàrem tenir molts treballs amb una borilla mal apagada que va fer que es calés foc, una fumarola molt espessa que va pujar cap a dalt i que gairebé ens ofegà l'àvia.

Més endavant, però, ens vàrem adonar ben aviat que en aquell local, de cultura molt poca i que l'única activitat que s'hi feia consistia en pancartes i d'altre moviment de caire polític.

Com que tot això no ens va agradar gens, vaig dir al cap d'aquell grup que ens deixessin el local ja que, al marge de totes aquestes coses, el necessitem per a utilitzar-lo com a garatge per al cotxe i d'altres objectes de la casa. Dita persona em va

respondre que tampoc a ell no li agradava el caire que havia pres el local i que s'ho havia deixat córrer. Però, per sorpresa meua, tot i tenir un contracte firmat amb ell, quan li vaig demanar testimoniatge per a poder treure els que estan ocupant el local, em va contestar que no es volia fer malveure i que s'en rentava les mans.

Quan li vaig llogar el local confiava en ell i pensava que era un home seriós i de paraula, però veig que ens vàrem equivocar de ple, perquè la seva manera d'actuar no és de cavallers, i menys ell que a través d'escrius que publica, s'atreveix a criticar a persones molt com cal.

Els qui ara ens ocupen el local, se l'han apoderat de mala manera i ens deuen la llum de tot l'any 1987 i l'arrendament de tot el que porten d'aquest any. A més, cal tenir en compte que qui presideix aquest grup disposa de moltes propietats en el Passeig Marítim, a apart que podrien sol·licitar un local dels que té l'Ajuntament destinats a les Entitats del poble. Però el cas és que no ho volen.

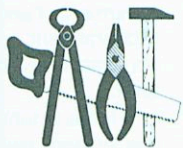
Durant els darrers sis o set mesos, si hi han posat els peus tres o quatre vegades, ja fa prou. I dic això perquè queda demostrat que no el necessiten per res i que solament aguanten per tocar els nassos, tot el qual dic, també, perquè tothom pugui jutjar aquest cas.

Miquel Morisco†

FERRETERIA

GUILLOT

PINTURES
I
JARDINERIA

C/. del Mar, 6 - Tel. (972) 77 04 86 - L'ESCALA

Ramon Ylla i Heras
JARDINER

PROJECTES, MANTENIMENTS I NETEGES
DE JARDINS I TERRASSES

C/. Muntanya Rodona, 12
Camp dels Pilans
Tel. 77 17 34

C/. Maranges, 25
L'ESCALA (Girona)
Tel. 77 01 95

Hostal «El Roser»

RESTAURANT
especialitat en peixos
i mariscs

* *
HOSTAL MIRYAM HOSTAL REINA

Complete bathroom / Baño completo
Salle de bains complete / Mit Baderaum
Calefacció central / Aire acondicionat
Parking particular / Obert tot l'any

Darrera l'Església, 9 L'ESCALA
Tels. (972) 770219 / 770977 (Girona)

Estudi i Servei.s.c.

ASSESSORIA EMPRESARIAL

Jaume Batlle i Francesc Raurich

C/. Joan Massanet, 40
Apartat de Correus, 5

Tel. (972) 77 21 77
17130 L'ESCALA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

CAIXA DE CATALUNYA

FORUM
E S P O R T I U

G FINQUES GUANTER

ASSEGURANCES EN GENERAL
GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT

Avgda. Ave Maria, 7 - Tel. 77 02 72 - L'ESCALA

**AGRUPACIÓ FLEQUERA
EMPORDANESA S.A.**

Carretera de Viladamat a Palafrugell s/n

Telèfon: 77 00 81 — L'ESCALA

MARIA BUIXEDA BURGAS

Vímet

C/. Empúries, 19
C/. Calvari, 20
Tel. (972) 77 01 85 - L'ESCALA

- MOBLES
- ARTICLES BAMBÚ
- DECORACIÓ
- CISTELLERIA
- REGALS
- BOSSES

AIRSA

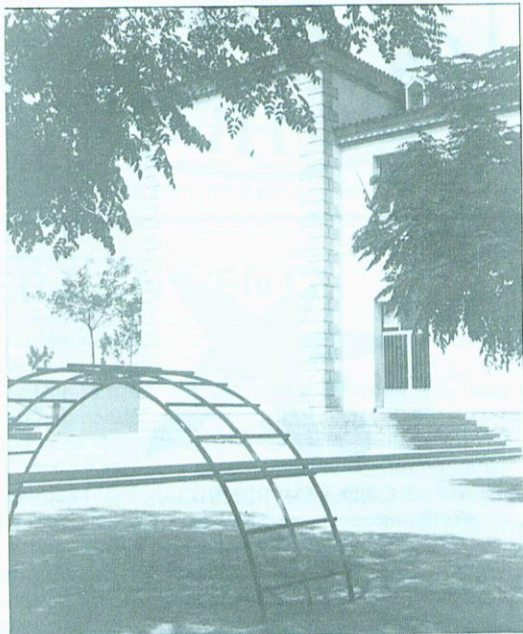

AÏLLAMENTS, IMPERMEABILITZACIONS
I REVESTIMENTS, S.A.

danosa

Passeig Sant Joan Bosco, 47 - Tel. 20 10 62
PONT MAJOR - GIRONA

HISTÒRIA DELS COL·LEGIS DE L'ESCALA

Llegim amb data 6 de març de 1928. "S'ha vist amb satisfacció les reformes portades a cap en la casa-habitació de les senyores Mestres, reforma que convé estendre a la sala de classes, l'enrajolat de la qual és bastant deficient. També convé emblanquinar l'edifici o sales de classe de les escoles nacionals i privada de nens". (Comptem que deien "nacionals i privada" perquè com sabem a més dels mestres estatals hi havia per a la classe dels petits el mestre privat En Josep Sureda, o Sr. Pepet com ens diuen els que el van conèixer).

El Sr. Inspector "exhorta la Junta a cooperar eficaçment amb els senyors Mestres a l'extirpació de la blasfèmia, de conformitat amb recent circular del senyor Martínez Anido, actual Ministre de la Governació, que posa l'escola com a Centre primari d'aquesta campanya tan conforme amb la finalitat de la mateixa, que és l'educació integral del ciutadà".

"El Sr. Alcalde manifesta que s'ha ofert ja el terreny necessari més una quantitat que puja a quinze mil pessetes a més del material de pedra i aigua indispensable sol·licitant la construcció directa per l'Estat d'una escola graduada per a ambdós sexes; de la qual cosa es congratula la inspecció desitjant que el projecte sigui aviat una realitat". Els lectors poden recordar que en la publicació del mes de febrer passat es transcrivía d'una acta de l'Ajuntament de principi de l'any 1931 aquest mateix acord amb més detalls i precisió. Això demostra que aquest acord provenia d'uns anys abans del 1930.

18 d'octubre de 1929. "Després de llegida l'acta corresponent a l'última visita, el Sr. Inspector passa a donar compte de la practicada a les Escoles Nacionals i privades d'aquesta localitat. En les quals cap innovació és de notar si no és en l'Escola privada de Religioses de la Sagrada Família, el personal de la qual ha estat en part canviat, havent-se així mateix reformat una de les aules que ha quedat dividida en dues, destinades als pàrvuls d'ambdós sexes, els quals pugen a una matrícula de quaranta per cada un: en conjunt tenen una matrícula de cent trenta-quatre alumnes".

"La matrícula de les demés Escoles no ha variat sensiblement havent-hi en l'Escola Nacional de nens uns cinquanta alumnes per a cada un dels tres graus; en la de les nenes puja també a cinquanta-una, i essent de quaranta-cinc en l'Escola dirigida per Na Carme Teixidor. Tots els Mestres continuen complint els seus deures amb excel·lent voluntat".

"Respecte al projecte de construcció d'Edifici per a Escoles graduades de nens i nenes, manifesta la Junta per boca del seu President que s'han fet les gestions precises per part de l'Ajuntament per a obtenir la construcció directa per l'Estat que se sol·licita i no cap sinó esperar la resolució del mateix per a donar començament a la construcció, el solar per a la qual s'ha adquirit convenientment en situació immillorable".

Així s'expressaven bastant abans de finalitzar la dècada dels anys vint. Però la realitat seria diferent i haurien d'esperar encara uns quants anys abans no es començaria la construcció, i per a la qual haurien d'insistir unes quantes vegades més, com es podrà veure més endavant.

Joan Morera

LA NOVEL·LA MODERNISTA I L'EMPORDÀ

Decideixo escriure un article per "L'ESCALENC" i ja d'entrada penso quin tema puc tractar. Ha d'ésser un tema interessant —cosa difícil— i que no produeixi ensopiment i tedi —em dic, a mi mateix—. Se m'acut considerar alguna cosa relacionada amb la il·lustre Víctor Català per tres raons: perquè ha nascut a l'Escala i constitueix un patrimoni de tots els escalencs, perquè la seva obra literària continua tenint vigència actualment, i finalment perquè sóc un admirador incondicional de la seva obra i la seva personalitat.

Si vull dir alguna cosa de la insigne personalitat tinc l'obligació de dir el nom d'un moviment cultural: el Modernisme. Hom relaciona el mot amb la ciutat de Barcelona i l'obra extraordinària d'Antoni Gaudí: "La Sagrada Família" i "El Parc Güell". Efectivament, no està gens malament ja que aquests extraordinaris monuments són plenament identificatius, però no ho són tot; altres arquitectes genials són Puig i Cadafalch: "La Casa de les Punxes", i Domènech i Montaner: "Palau de la Música Catalana", han posat de manifest el seu enginy i talent.

L'actitud modernista s'anà generalitzant i potser de manera imprecisa donà nom a un període de la història de la cultura catalana que va de 1890 a 1910 en el qual la literatura també hi volia jugar el seu paper.

Joan Maragall, escriptor universal i avi de l'actual alcalde de Barcelona, detectà l'any 1901 la primera manifestació important de la novel·la dins el Modernisme. Més endavant la crítica literària d'uns especialistes en la matèria —Alan Yates, Joan Lluís Marfany i Jordi Castellanos— ho confirmarien. Aquests afirmen que Víctor Català, Pous i Pagès i Raimon Caselles són els pioners de la novel·la Modernista, amb la singularitat plaent que dos escriptors són empordanesos i un dels quals escalenc (Caterina Albert).

Els escalencs tenim el deure moral de retenir en la memòria, a més de Víctor Català, autora de "Solitud", els autors Pous i Pagès (figuerenc), i Raimon Caselles per la seva obra "Vida i mort de Jordi Fraguinals", i "Els sots feréstecs" respectivament.

La intenció d'aquests intel·lectuals, a principi de segle, en escriure novel·la quedava lluny de l'interès econòmic o de l'afany de lucre i de la vanitat; la seva pretensió era assolir una dimensió superior de guia i capdavantera en la societat en al qual els tocà viure.

Tres autors innovadors en una època en la qual la burgesia mira la literatura amb depriment indulgència per considerar-la cosa secundària, segons Pous i Pagès; quan no era així el públic llegia en castellà, dissortadament.

La crítica literària ha refermat, una vegada més, la lucidesa dels escriptors empordanesos. La terra, el mar, la tramuntana, entre altres, són els elements essencials que generen unes forces tel·lúriques que formen aquests grans personalitats en el món de la cultura. Una terra de genis: l'Empordà.

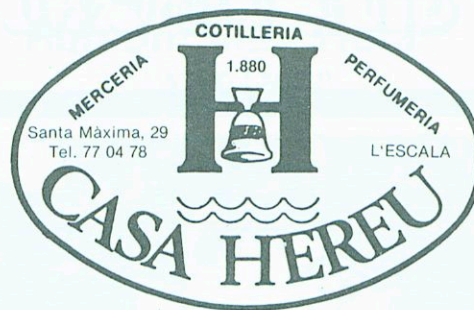
Manuel Vilà i López

ANXOVES DE L'ESCALA®

Magdalena Sureda

Tel. 77 0146

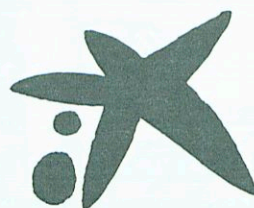

Bancotrans
Banc Comercial Transatlàntic

L'ESCALA

CASA CENTRAL BARCELONA
més de 90 oficines a Espanya.

CAIXA DE PENSIONS

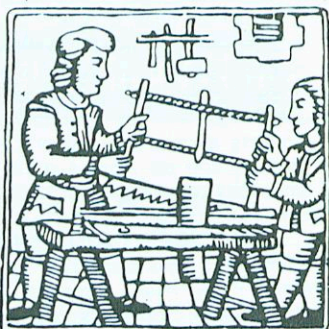
"la Caixa"

 **CAIXA DE
GIRONA**
CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL DE GIRONA

Plaça Víctor Català, 9 - L'ESCALA

DISPONIBLE

*Mobles
Sancho*

Ctra. Palafrugell, s/n.
(DAVANT GASOLINERA)
Teléfon 972 / 77 04 85
17130 L'ESCALA

Lindan
ELECTRODOMESTICS

SERVEI T.V. GARANTIT
A. PRADO

Plaça de les Escoles - Tel. 77 04 90 - L'ESCALA

SASTRERIA

Vila-brú

Carrer del Port, 25 - Tel. 77 02 21 - L'ESCALA

CASA FEIXAS

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES, SANITARIES I CALEFECCIÓ
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

Plaça Víctor Català, 17 - Tel. 77 01 99 - L'ESCALA

*Al vent...la cara al vent
el cor al vent, les mans al vent
els ulls al vent, el vent del món...*

*I tots...tots plens de nit...buscant la llum
buscant la pau, buscant a Déu, el vent del món...*

Raimon

ERA UN VENT?

Alguns deien que era una bomba que havia esclatat...
Altres un terratrèmol...

Uns altres una fortíssima ventada. Si, això fou, una tramuntanada...

Una cosa mai vista!...

Sí mai vista!..., ventada, mestral, tramuntana... i quina destrossa va fer!... Quina trencadissa!... Es van trencar aquell dia totes les pors, es van destrossar aquell dia... quin era?... com es deia?... Ah sí, la Pentecosta!... Es van destrossar totes les incredulitats d'aquells dotze... ah!... és veritat, eren onze, llàstima que en faltés un. La ventada fou tan forta que si hi hagués estat, l'hauria salvat, acollit i amanyagat i fet tot un altre!... Llàstima germà Judes, llàstima que tinguessis uns moments de desconfiança... Encara que jo estic segura que estàs amb el Ressuscitat perquè et va saber greu de trair-lo, oi que sí?...

Doncs sí, fou tan forta la ventada, que Pere obrí les portes de la balconada i començà a parlar...

I fou tan forta la ventada que tots els pelegrins de Jerusalem sentien parlar amb la seva pròpia llengua...

I fou una tramuntanada tan arruxada, que aquells pescadors ja no pararen a casa mai més. S'escamparen arreu portant l'ale de l'Esperit per allà on passaven. I eren valents... i atrevits... i no els feia por ni la mateixa autoritat...

I la ventada d'aquell dia féu néixer l'Església!

...Ventada de l'Esperit!

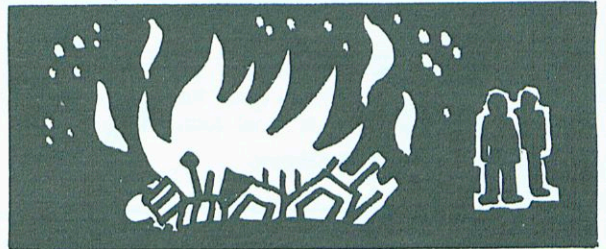
...Tramuntana de l'Església que treus tots els microbis i saneges totes les malalties, fes que nosaltres també sentim la rauxa d'aquella tramuntanada!... perquè d'una vegada per sempre entenguem el que hem de ser:

NO! PODER, sinó un lloc d'acollida dels pobres, els malalts, els oprimits, els marginats...

Un grup de fe que anuncia, més enllà dels amics, que val la pena lluitar i viure per un món millor!...

Un grup de creients en Jesucrist, que desafiem el mal del món: consumisme, violència, poder, tot vivint la FRATERNITAT ...i que no volem ser res més que això... res més...

Neus Ximinis

ELS "MAIGS" DE SANT JOAN

De tant en tant és bo aturar el temps, i capbussar-se en la infància. I recordar les coses que fèiem quan érem petits.

Era en el mes de juny, quan a la sortida de col·legi ens dedicàvem a córrer totes les cases del poble, demanant llenya, fusta o mobles vells que es poguessin cremar, per així preparar els focs de Sant Joan i fer-los el més grans possibles.

Érem infants i no sabíem molt bé perquè ho feiem. Però d'il·lusió no ens en faltava. A l'Escala, els nens estaven dividits en tantes colles com fogueres es fessin. I que recordi, pels voltants dels anys seixanta, com a mínim n'hi havia quatre: al Padró, al Passeig, a la Creu i a l'Olla. Alguna vegada també se n'havia fet a la Punta.

Era bonic veure com les piles de fusta vella anaven creixent dia a dia. Era senyal que els infants no abandonaven en la seva cursa a obtenir la foguera més gran. Ja que era regla d'or, entre la mainada, que el foc que estava més temps cremant "guanyava".

Arribada la revetlla de Sant Joan, els "maigs" s'encenien simultàniament, quan el rellotge de l'església tocava les vuit del vespre. Llavors, mentre els més grans eren els encarregats de llençar coets, els més petits ens quedàvem apartats, quietos i embadalits mirant el foc. I estranys, perquè no sabíem si havíem d'estar contents o tristos, en veure com desapareixia, en poques hores, l'obra que ens havia portat tantes anades i vingudes carregats de fusta vella.

Passats els anys, tots plegats ens hem anat adonant que aquella mena de ritual infantil era un llarga tradició catalana que se celebrava a tot arreu.

Avui, és de doldre el grau de confusió que existeix entorn dels focs de Sant Joan. Els que ja no són petits s'han anat apropiant cada vegada més de la festa, entre sopars, revetlles i petards, i s'ha anat arraconant la noble competició que existia entre les colles de nens.

Pere Juhé

PENSAMENTS D'ESTAR PER CASA

Que trist és haver passat tota una vida sense haver deixat pòsit!

...

El treball diari no serà avorrit ni monòton si li donem un sentit de perfeccionament professional.

...

El matrimoni que aconseguix convertir les dues vides en una sola serà un matrimoni estable.

...

La felicitat no es mesura amb diners.

G

RENAULT

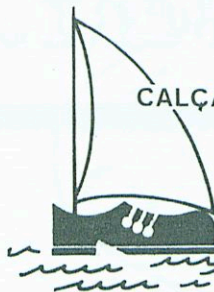
GARATGE FUMADÓ

C/ Ave Maria, s/n.
Tel. (972) 77 04 81
17130 L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

Pintor Joan Massanet, 10
Tel. (972) 77 02 53
17130 L'ESCALA
(Costa Brava - Girona)

MAGATZEMS **TITUS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI

Ctra. Viladamat a Palafrugell, km 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA
(Girona)

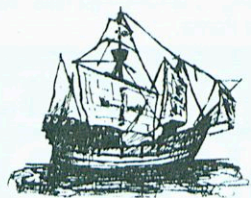
JOIERIA - RELLOTGERIA

J. Molinas

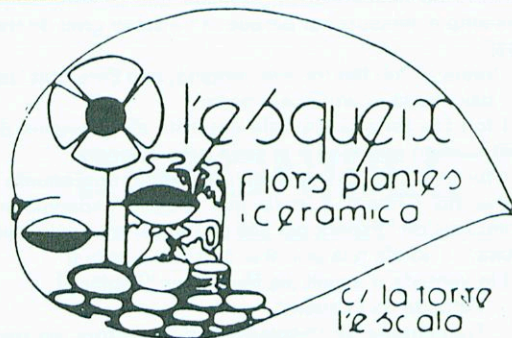
REPARACIONS

COPES I TROFEUS ESPORTIUS

C/ Joan Massanet, 26 - Tel. 77 05 48 - L'ESCALA

Caravel·la

ROSA MARIA BALLESTA
CENTRE
D'ESPECÍFICS

FARMÀCIA

FÓRMULES
MAGISTRALS

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75 - L'ESCALA

Tel. (972) 77 03 95 - COSTA BRAVA - GIRONA

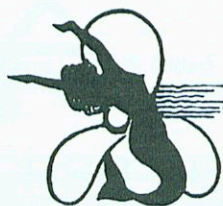

**HOTEL
RESTAURANT**

NIEVES MAR
(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 — 77 03 04 - Passeig Marítim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nàutica

Closa del Llop, s/n.
Tel. (972) 77 07 55
L'ESCALA (Girona)

EMBARCACIONS · MOTORS · ACCESSORIS

EVINRUDE

EN PERE SALÓ

El passat 21 de febrer moria a la nostra població en Pere Saló i Vicens, a l'edat de 82 anys. Havia nascut a l'Escala el dia 21 de març del 1905 a una casa del carrer dels Horts.

He deixat transcórrer uns mesos per veure si des d'aquest mensual algú li dedicava unes línies. No volia incórrer en una duplicitat informativa, com altres vegades ha succeït.

Veient, per tant, que no havia aparegut cap notícia referent a en Pere Saló, voldria jo des d'aquest espai —encara que molt breument— recordar aquell home menut, de caminar tan peculiar degut a una caiguda des de dalt de l'escala de casa seva quan tenia cinc anys; cobert el seu cap amb la inseparable boina; amarat tot ell d'un gran amor al futbol, portant molt dins seu els colors blaugranes de l'equip de l'Escala i del seu Barcelona, tot i que no deixava d'interessar-se pel futbol català en general.

No és el meu propòsit fer una biografia, ja que per altra part tampoc no dispo de les dades necessàries.

De tota manera, les persones senzilles, humils, de caràcter casolà, com en Pere Saló, no necessiten de grans biografies.

El seu record ens ve donat pel seu tarannà tranquil i silenciós. No cal fer molta fressa per portar una vida normal i ordinària, de la qual se'n lliura una bona part —sense regateig ni espera d'agraïment— al desenvolupament d'una tasca en benefici de la comunitat ciutadana en el camp benèfic, cultural, esportiu, etc...

Amb en Pere Saló hi vaig parlar darrerament, diverses vegades. Guardo d'ell una cinta gravada en la qual em recordava que, de petit, anava a classe de música amb el seu oncle, en Josep Vicens "Xaxu", a la seu social de l'Ateneu d'Art i Cultura, al carrer de la Torre, de la nostra vila. Però se'n cansà ben aviat perquè la música no li agradava.

La primera ensenyança la rebé a les Escoles de l'Àve Maria, des de la seva època fundacional, quan en elles s'impartia el mètode didàctic i educatiu del seu fundador, el pare Manjón.

Recordava molt bé els seus professors: mossèn Torrent i el senyor Riera. La majoria de les classes tenien lloc en el mateix pati, a l'aire lliure, a les parets del qual hi havia les pissarres. El professorat deuria disposar de molts caramels, ja que a cada pregunta correctament contestada n'hi havia dos de regal. És de suposar que solament devien tenir premi els menuts de la classe.

Quan deixà l'escola, als 14 anys, aprengué l'ofici de baster a Can Frou de la plaça del mercat, amb el pare de l'actual Siset Frou, on hi treballà quatre anys. Continuà en el mateix ofici a Girona on hi restà vuit anys.

Tornà a l'Escala i es va fer càrrec de la basteria de Can Frou —el qual estava malalt— fins que en Siset aprengué l'ofici. Fou llavors quan s'establí pel seu compte en el carrer Riera, a la casa on vivien els seus pares i on continuà fins els últims dies de la seva vida.

Però més que el seu ofici de baster, que alternava amb algunes feines del camp i de l'hort, fou la seva gran estima i dedicació al futbol local el que més el distingí i el féu popular.

Fou un col·laborador eficaç i molt valuós del Club local des de ben pocs anys després d'haver-se fundat fins que li respongueren les forces físiques. Conegué moments difícils, d'inactivitat del futbol local durant la guerra civil, i també moments d'eufòria. Visqué de ben a prop les "hores tràgiques" del futbol local durant les quals, aprofitant uns anys que el Club com a tal no existia, es posà en perill la permanència del terreny de joc. Cal fer un petit parèntesi per fer constar que una de les persones que més es preocupà perquè el camp de Miramar no desaparegués fou l'Albert Ciprés.

En Pere Saló estigué sempre vinculat al futbol de casa nostra, no per figurar, ni per fer grans àpats, ni brillants discursos, sinó per treballar de valent.

Feia miracles amb les pilotes de futbol, les poques que hi havia, ja que això de comprar-ne era un luxe.

Arranjava sabates, rentava la roba si feia falta, marcava el camp, portava el "botiquín", tenia cura del poc material del qual es disposava. En una paraula, feia de tot.

Juntament amb el seu bon amic, en Pepet Quintana, acompanyà l'equip de l'Escala durant molts anys per aquets camps de futbol escampats per la geografia gironina i també barcelonina.

En Saló recordava els desplaçaments a Palamós, a Sant Feliu, a Palafrugell, etc... Primer, els feien amb la tartana de Can Kilis. Més endavant, amb la camioneta que s'havia comprat l'Eugení Juhé, actiu element de Junta d'aquella època, de la qual també formaven part en Joanet Mateu, l'Esquirol, en Sentena, l'Oriol, en Peret Joaquim, etc...

El petit camió, ben aviat, el batejaren. L'anomenaven en Saladures.

Poc després, ja feren els desplaçaments com uns "senyors" en el cotxe-omnibus d'en Brundel, veritable "revolució" a l'Escala en el camp de les comunicacions, a bell començament dels anys vint.

Recordava d'una manera especial l'encontre de futbol que l'Escala jugà, la temporada 1929-1930 en el mateix estadi de Les Corts, com a preliminar d'un Barcelona-València, en homenatge al barcelonista Arnau.

En aquella ocasió tingueren la sort de trepitjar la gespa del camp del Barcelona en Josep Massafont —el porter—, en Talla de Bellcaire, en Francesc Poc "Panxo", en Palahí, en Salvador Cros, en Ramon Brucet "Noi", en Miquel Ximinis, en Miquel Saló —germà d'en Pere i que jugava en el Júpiter— en Josep Maria Solés, l'Artur Callol. Ens hem quedat sense saber el nom del que feia onze.

Serien moltíssimes més les vivències i anècdotes que podríem comentar, explicades per en Pere Saló, totes de gran interès per a la història del futbol escalenc. Però com que tenim limitat l'espai —llàstima de que no es tracti d'una entrevista— hem de posar punt i final al nostre tema, no sense abans dir que el nostre personatge era, al seu temps, un element de Junta tot terreny, d'aquells que són tan necessaris en un club de futbol. Per aquesta raó, la Junta actual del Futbol Club l'Escala el volgué recordar, tot dedicant-li un minut de silenci en un partit de futbol pocs dies després de la seva defunció.

Era el mínim que es mereixia en Pere Saló, un bon escalenc que portà molt dintre seu els colors del l'equip local de futbol durant tota la seva llarga vida. Reposi en pau.

A la dreta de la fotografia veiem, dret, en Pere Saló, acompanyant com a delegat un dels millors equips que ha tingut el Futbol Club l'Escala, al llarg de la seva història.

conversa amb...

RAMON CALLOL i PUIG, «El Duc» és una persona molt coneguda a l'Escala i fora de l'Escala pels seus vaixells. Darrera el seu tarannà seriós hi ha un home que ha fet un art d'allò que havia començat essent un joc de nins. És bonic veure les obres un cop acabades, però és veritablement sorprenent veure el seu taller ple d'objectes enginyosos. Així es pot veure una màquina de cosir reconvertida en serra, una esmoladora, un ventilador, i altres objectes que ell ha sabut aprofitar i reconvertir.

L'Escalenc.— Quan vau nèixer?

Ramon Callol.— El dia 26 de novembre de 1921.

L'Esc.— Com es deien els vostres pares?

R. C.— El pare es deia Joan Callol i la mare Emília Puig. Vivíem al carrer Perris i erem pescadors. La mare era filla de cal Vilaritxo d'Empúries i el pare de Cal Duc. Aquest motiu de Duc, vé de molts anys endarrera, ja que al meu avi ja li deien. Al meu pare li deien el Duc Petit i al meu oncle el Duc Gran. I jo sóc en Ramon de cal Duc Petit.

L'Esc.— De petit, què vau fer? Fins quan vau anar a l'escola?

R. C.— Vaig anar a l'escola fins als 14 anys. Vaig tenir diversos mestres: el Sr. Pepet, el Sr. Reglà, el Sr. Solés, el Sr. Fernando i el Sr. Alsina i quan vaig plegar de l'escola ja vaig començar a anar en mar.

L'Esc.— Amb quines barques vau anar?

R. C.— Bé, vaig anar a diverses embarcacions. Amb en Batista, en Xico Brugués, en Xico del Forn, el meu cunyat, el meu oncle Rafel i també amb en Paco Falet.

L'Esc.— De petit, vau jugar al futbol o vàreu participar en alguna altra activitat?

R. C.— No, la meva afició ja era fer barquetes i feiem regates per veure quina anava més bé. Així vaig anar agafant afició i més tard ja m'hi vaig dedicar d'una manera més seriosa. Aquestes barquetes les vam començar a fer amb el meu cosí, en Miquelet del Freu, en Francisco Perus i altres. Cada ú es feia la seva i les regates les feiem al Port d'en Perris o al clots del Passeig, aquest era el millor lloc i no perdiem les barques. Al Port d'en Perris se'ns en malmenaven moltes.

L'Esc.— Quina edat devieu tenir quan vau fer la primera barqueta?

R. C.— Sí, mireu, devia tenir tretze o catorze anys. Després vaig estar un temps sense fer-ne. Però un dia vaig veure un senyor que feia barques i em va tornar a venir il·lusió de fer-ne. Vaig tornar a començar i me'n vaig sortir... Així combinava les dues coses, anava en mar i feia barquetes, quan em sortia algú per vendre-les.

L'Esc.— Quin tipus de barquetes heu fet?

R. C.— He fet barques de cabotatge, d'arrastre, goletes, n'he fet de molt diverses. La que actualment tinc exposada a la galeria de Can Jagi és el Sebastian Elcano. També he fet barques de sardinal, llagutets...

L'Esc.— Aquestes barques com les feu, buidant?

R. C.— Les més petites sí, són buidades i després faig la imitació dels melissos. Però les altres, totes són fetes tal com es fa una barca grossa, primer les costelles i després la resta.

L'Esc.— Quina mena de fusta feu servir?

R. C.— Bàsicament fusta de flandes i puntetes de llautó.

L'Esc.— S'hi està molt per fer una barca?

R. C.— No ho he pas calculat mai, però, crec que treballant vuit hores cada dia, potser hi estaria tres o quatre mesos per fer un vaixell veler. Ara, com que només m'hi dedico a estones, mireu, el Sebastian Elcano el vaig fer en dos anys.

Són coses en les que no t'hi pots posar vuit hores a treballar-hi. Et canses. A vegades una peça et surt malament, la deixes i quan hi tornes ja et surt bé.

He fet vaixells grans com el Sebastian Elcano i també com el Lepanto. Quan faig un vaixell d'aquests em compro un planell, ja que jo no he navegat i no sabria pas fer-ho sense planell. Ara, un cop l'he fet em queda gravat i ja està, en puc fer d'altres.

Quan faig un vaixell sempre començo per la quilla. Després les quadernes, els melissos, les taules... Després la coberta i tot el que va sobre la coberta, més tard es pinten els pals, es posen les escales... Tot es fa a mà. Jo mateix m'he fet moltes eines. El que més faig servir és el gabinet, em serveix per tallar i per fer moltes peces petites. Em va molt bé.

L'Esc.— Recordeu el primer vaixell que vau vendre?

R. C.— I tant!, el vaig vendre al notari que es deia Sr. Crehuet. I d'una barqueta me'n va pagar dues mil pessetes. Llavors era molt ben pagat.

Tinc vaixells a Alemanya, Suïssa, Madrid, Canàries, França... i a molts altres llocs. El que passa ara és que potser són una mica cars, el que us deia que està a Can Jagi en demano força. Dels més petits unes cinquanta mil pessetes i de les barquetes petites quinze o setze mil pessetes, depèn del tamany i de la feina que hi ha.

Mireu, d'això no n'he pas de viure, és a més a més, i no m'hi vull abandonar. Hi va haver un senyor que em va fer obrir l'ull. Era de Calella i me'n va comprar tres. Ja fa 15 ò 16 anys. De tres vaixells grossos me'n va pagar cent seixanta mil pessetes, i al cap d'alguns dies va venir i em va dir: «D'aquells vaixells que em va vendre, d'aquí a 10 a 12 anys, en faré milions». Jo vaig pensar: ja m'has ben futut! No en vendré pas cap més d'abandonat. Si es queden a casa ja els vendran els meus nets.

Mireu, el Sr. Gumà em va donar el cotxe que tinc ara i jo li vaig fer els que té exposats a l'Olla. Està ben pagat.

L'Esc.— Vau fer la mili?

R. C.— No, era acabada la guerra i vaig ser excedent de cupo. Hi havia moltes quintes atrassades i no hi havia gaire

«tiberi». De la nostra quinta erem uns disset i només hi van anar el primer trimestre. A nosaltres ens van deixar.

L'Esc.— Heu fet altres activitats?

R. C.— Jo havia cantat amb el grup dels pescadors, abans de ser famosos. Anàvem a fer serenates per les finestres. Teniem vint-i-sis ó vint-i-set anys.

L'Esc.— Per què vas plegar d'anar en mar?

R. C.— Vaig plegar d'anar-hi perquè no es guanyava gaire bé la vida, i llavors vaig posar-me a fer de pintor. M'hauria agradat fer de mecànic, però vaig pensar que de pintor la feia no s'acaba mai, sempre hi ha algú que ha de pintar alguna cosa. Ara ja estic retirat. Només faig vaixells, i encara si me'ls encarreguen, ja que no es poden fer i guardar-los, perquè per més que els protegeixis, s'hi posa pols i es desllueixen.

Ara n'estic fent un de gros pel nen, el meu nét, el volia fer a la vela i dirigit per ràdio, però me'n he desdit. Ara l'he transformat en un veler.

No he anat mai a cap concurs, el que sí vam fer una vegada va ser una exposició a les galeries Massanet.

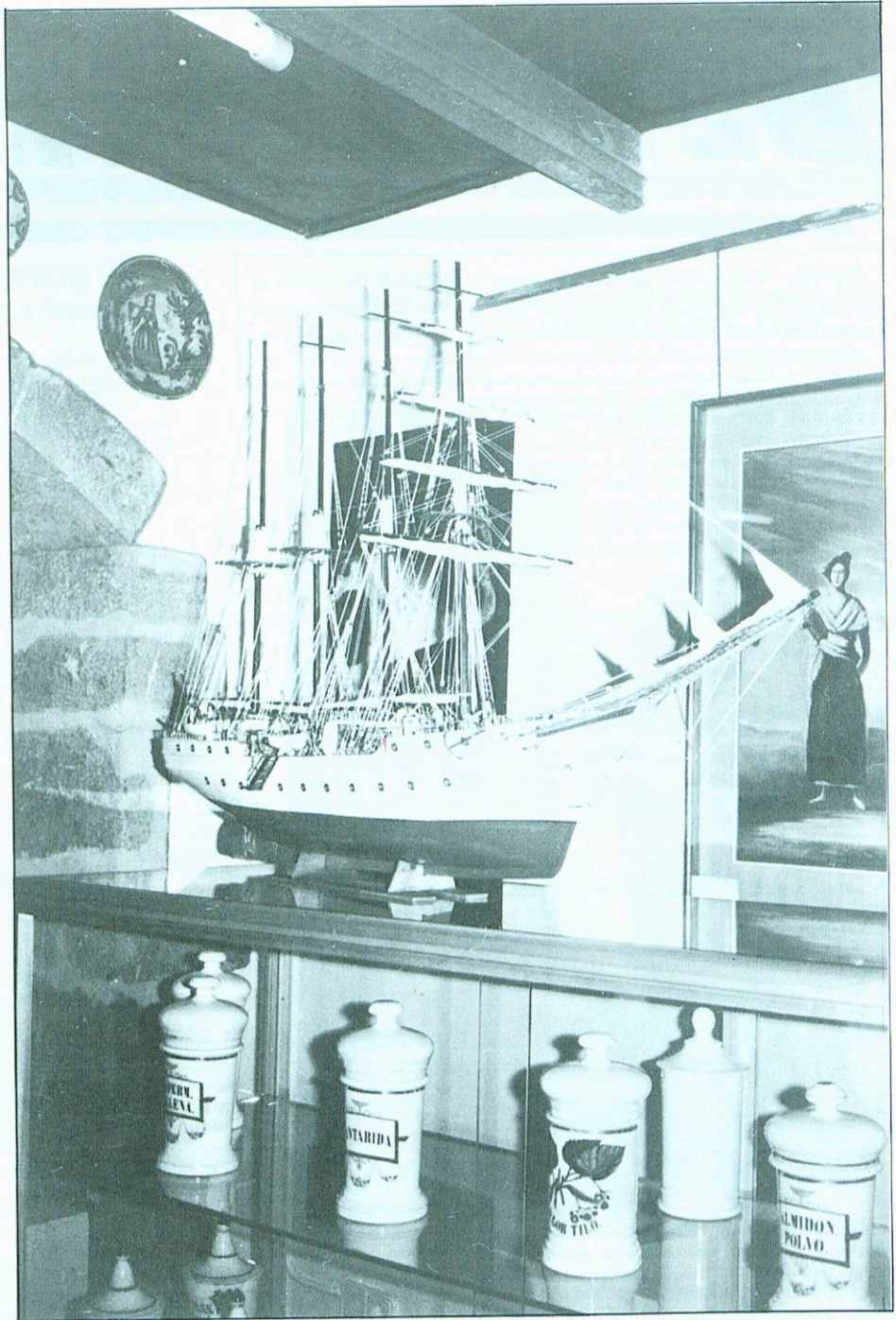
L'Esc.— De jove, en quines activitats havieu participat?

R. C.— He fet teatre, no recordo l'obra que vam fer, però sí recordo que anava vestit de Fidel Castro. Més tard en vam fer una altra, en la que jo vaig sortir vestit de negre, amb els ossos d'un xai penjats al coll, ballant i fent salts. La vam repetir tres dies, perquè la gent deia: «Un noi tan seriós i al mateix temps tan bromista», i em venien a veure expressament.

De quan cantàvem serenates, recordo haver anat a cantar a les noies de Cal Sabateret que ens arriaven el cistellet, amb quatre galetes i una ampolleta de moscatell, i nosaltres estàvem molt contents, també anàvem a ca l'Amàlia d'en Juà, i a casa d'altres noies. Els que cantàvem erem en Joan Farrés, l'Enric Mulei i en Pepito Perolé. A cantar a les noies hi anàvem quan es feia fosc, havent sopat.

Cantàvem amb guitarra, jo feie el primer i en Joan el segon. El que més cantàvem eren foxs.

Cada diumenge ens trobàvem a Can Bofill, allà on hi ha ara el Voramar, feiem el vermut i començàvem a cantar. En Joan és un noi que amb qualsevol cosa fa música, fins i tot amb un troç de paper sobre la taula; doncs bé, allà cantàvem sense instruments i mai ens deixaven pagar el vermut per l'animació que feiem. Anàvem a ballar a Pekin i després a Can Felito. Feien ball de tarda i ball de nit, durant tota la temporada tocava l'orquestra de l'Escala, però en festes assenyalades venia la Principal de la

Bisbal o d'altres orquestres.

El que més m'agradava de ballar era el fox, però també és veritat que m'agradaven tots. Ballar sempre m'ha agradat molt.

Ballava amb la Rosa de Cal Carreter, la Caterina Salvat, l'Amàlia, l'Angela Esquerrà, la Maria del Gambo, la Lola Guinya, la Pepita Lloveras...

L'Esc.— com vas conèixer la vostra dona?

R. C.— La meua dona vivia a Bellcaire, ja que el seu pare hi feia de mestre. Un dia en Joan em va dir: «Per què no vens a ballar a fora?. Vaig posseir una bicicleta i el primer diumenge vam anar a ballar a Bellcaire. I el primer dia d'anar-hi ja em va clavar. Ja no em van treure d'allà. Vam festejar cinc anys. Hi anava molt, així és que la carretera la coneixia a ulls clucs. També hi anàvem a cantar-li serenates. I els diumenges, quan anàvem a ballar, com que ja teniem la parella segura, abans d'anar al ball, ens aturàvem en un bar i canta que canta. Els pagesos estaven molt contents.

Un any, per Carnestoltes, també em vaig disfressar de mexicà, i vam sortir a cantar, passàvem el xalabret i recollíem algun centimot, ho vam fer pels bars de La Bisbal i als balls. Recordo també un dia de Carnaval que estàvem cantant pels bars de l'Escala, i en Suñer ens va venir a buscar per anar a cantar al ball i així animar-lo una mica.

Ho vàrem fer tant bé que la gent es moria de riure, sobre tot quan en Mulei va ballar una rumba mora, ja que era molt de la broma.

DE MÉS I DE MENYS

Aquesta secció, concebuda com espai d'expressió crítica en el més positiu sentit de l'acceptació, aplega les opinions dels lectors recollides per la Redacció, que les publica com a un aspecte més de servei públic.

LA NETEJA DE CABINES

Que alguns empleats d'algunes companyies de serveis públics actuen sovint amb barroeria i manca de cura en el seu treball és cosa malhauradament massa coneguda i soferta per tots. És reiterat, per exemple, el retret que fem als empleats de la prepotent Telefónica, per la matusseria en què col·loquen els cables d'enllaç (amb total impunitat, per cert).

Ara toca fer-los (els retrets) als empleats de la mateixa companyia encarregats de la neteja i manteniment de les cabines telefòniques.

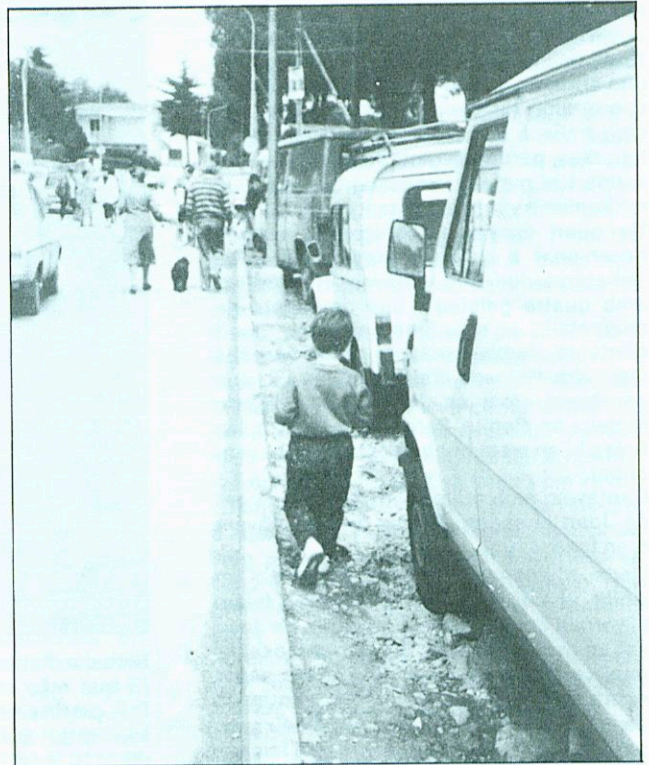
Segons ens conten indignats veïns i hem constatat nosaltres, alguns d'aquests senyors efectuen la seva feina d'una manera molt original (?): netegen, efectivament, les cabines, eliminant els cartells no autoritzats que hi ha enganxats pel defora, i expulsant la porqueria i la brossa que hi ha a dins, però **LLENÇANT-HO I ESCAMPANT-HO PELS VOL-TANTS!** Resulta, doncs, que les cabines queden, efectivament, notablement netes, però **LES SEVES RODALIES COBERTES DE BRUTÍCIA I DEIXALLES**. Quan algú els ha reprotxat aquest comportament, la resposta ha estat inevitablement que "ellos hacen su trabajo, que es limpiar la cabina..." com a conseqüència, els qui han de netejar la porqueria que fan ells a la via pública som, pel que es veu, nosaltres, víctimes innocents, una vegada més, d'uns comportaments irresponsables.

Quedi palesa la nostra protesta, doncs, juntament amb el desig que "algú" posi remei a aquests tipus de comportament tan poc exemplar.

EL SOFERT USUARI DE LA COMPANYIA D'AIGÜES

Amb una freqüència alarmant, i degut —suposem— a avaries en la conducció, l'aigua potable (?) que ens baixa per les aixetes d'alguns dels nostres domicilis presenta un aspecte marró brut escandalós. El pitjor és que en no estar previngut l'usuari i notar-se únicament quan el volum d'aigua està dipositat, la ingestió és moltes vegades inevitable, comportant —en tenim testimonis— desarranjaments gastro-intestinals no per lleus —de moment— menys molestos. Entenem que és d'una irresponsabilitat enorme no advertir a l'usuari amb l'antelació suficient i amb els mitjans de difusió més eficaços, d'aquestes anomalies perfectament previsibles.

Formulem, doncs, des d'aquí la nostra més enèrgica protesta envers els responsables, i esperem que el fet es corregeixi amb la urgència i efectivitat que el cas requereix.

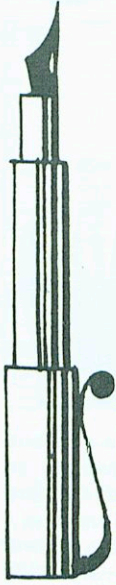

LES VORERES DEL CAMÍ AMPLE

Malgrat intuir els problemes que deu comportar conjuntament interessos públics amb reticències particulars, insistim altra vegada en la necessitat d'adequar convenientment **les voreres del Camí Ample**, sobretot ara que encentem l'estiu i el trànsit peatonal envers el Mercat i les platges de la banda sud s'incrementa considerablement. El seu estat desastrós, fins extrems perillosos per la integritat de l'usuari, obliga moralment a qui té cura dels nostres interessos, a cercar-hi una sol·lució —si res més no, d'emergència— que permeti la seva utilització sense riscos, i no l'obligui (mal que per força) a invadir la calçada en un sortir de les brases per a caure al foc. Fa temps L'ESCALENC va donar la sortida d'emportanar-les, que, pel que es veu, no es va tenir en consideració, malgrat entendre (nosaltres) que era un recurs ràpid, senzill i econòmic...

Sigui com sigui, cal buscar-hi un arranjamant amb urgència. I, com a primera mesura, impedir que els cotxes les utilitzin com aparcament...

hissant la ploma

APROXIMACIÓ AL PLA ESPECIAL D'EMPÚRIES

Desde el moment en que Barcelona va ésser proclamada seu dels Jocs Olímpics de l'any 1992, automàticament queia sobre Empúries la responsabilitat de rebre la torxa olímpica. Els antecedents grecs d'Empúries han fet que desde el primer moment no hi hagués cap dubte de quin seria el lloc escollit per a aquest aconteixement. Ara bé, tot això fa que Empúries i el seu entorn hagin d'estar perfectament acondicionats per poder complir aquesta important missió, i és per això que l'Ajuntament ha posat en marxa el Pla Especial d'Empúries.

PROCÉS DE TRAMITACIÓ:

En primer lloc, cal dir que la zona d'Empúries va quedar exclosa del Pla General d'Ordenació Urbana aprovat pel ple de l'Ajuntament el mes de setembre de l'any 1985, perquè, donada l'especificitat de la zona, se li volia dedicar una atenció més especial. L'ocasió va venir amb la proclamació de Barcelona com a seu olímpica (octubre del 1986), i a principis de l'any 1987 es va convocar un concurs d'idees per a la remodelació de l'entorn d'Empúries. A aquest concurs es van presentar cinc treballs, i va guanyar-lo l'equip encapçalat per l'arquitecte Alfred Fernández de la Reguera, equip que està format per diversos arquitectes, enginyers i urbanistes, entre els que figura l'escriptor Lluís Racionero. Una vegada aprovada, aquesta proposta fou exposada al públic per si si volia fer alguna al·legació de caràcter global, i posteriorment ha d'ésser debatuda en el ple de l'Ajuntament, i fer-se'n l'aprovació inicial, punts, aquests dos, que es realitzaran en el decurs d'aquest mes de juny. Després tornarà a vindre un altre període d'exposició al públic, que permetrà d'emetre al·legacions amb un caràcter més detallat, i finalment l'aprovació per part dels serveis d'urbanisme de la Generalitat.

OBJECTIU:

L'objectiu global d'aquest pla especial, en paraules literals de l'equip redactor del projecte consistirà en «aportar idees, criteris i metodologies que serveixin com a antecedents per tal d'elaborar l'estudi integral per la protecció, restauració i conservació de l'entorn d'Empúries, la seva potenciació com a parc cultural regional i com a centre d'atenció mundial en l'esdeveniment de 1992».

A continuació passarem a concretar una mica més aquest objectiu.

PLATGES:

L'actuació a les platges s'efectuarà en el tram que va desde les ruïnes fins a Sant Martí, s'eliminaran els espigons que hi ha actualment, se'n construirà un altre en forma d'anell olímpic, que permetrà l'arribada de petits vaixells. Per altra part, al costat de la muralla grega que formava l'antic port s'hi farà una entrada a les ruïnes mitjançant uns murs i unes escales, que serà el lloc d'accés de la flama al recinte arqueològic. L'antic moll grec quedarà perfectament il·luminat.

XARXA VIARIA:

La xarxa viària sofrirà una important reestructuració, i així tenim que està prevista la construcció d'un pont a la cruïlla de la carretera de Vilademat amb la carretera de Sant Martí d'Empúries, per a evitar els embussos i nombrosos accidents que s'hi produeixen a l'estiu. Per altra part, l'accés a L'Escala pels cotxes que venen de Vilademat es farà per l'actual cruïlla del Camp dels Pilans, que serà regulada amb semàfors. S'eliminarà l'actual carretera que va a Sant Martí seguint la costa, i serà substituïda per un camí peatonal que seguirà el seu traçat, i es potenciarà, per al transit de vehicles, la carretera que passa per darrera l'hotel Empúries. D'importància serà també la variant de Sant Martí, que permetrà d'accedir cap als campings sense haver de passar arran del poble.

APARCAMENTS:

Donat que els vehicles no podran accedir directament fins a les platges com fins ara, s'haurà de preveure una important xarxa d'aparcaments a la segona línia del mar, des d'on la gent pugui desplaçar-se còmodament fins a aquestes. Així, doncs, s'ha previst un aparcament a la cruïlla de les carreteres de Sant Martí i Vilademat, un altre a la desembocadura del Rec de Moli, un altre entre l'hotel Empúries i les ruïnes, i l'ampliació de l'actual aparcament de Sant Martí. Tots aquests aparcaments seran acabats amb paviment de terra i amb gran quantitat d'arbres, per a que quedin integrats al paisatge. En total, aquest aparcaments tindran capacitat per a 3.000 vehicles.

EQUIPAMENTS PÚBLICS:

Els principals equipaments que es volen crear en aquesta zona són el Parc del Ter Vell, entre la gasolinera i la desembocadura del Rec del Moli, en el que es preveu hi hagi una important zona d'esbarjo, amb pistes poliesportives, serveis, etc. i amb la recuperació dels marges del riu com a lloc de passeig, i la creació per altra part, del Parc de Sant Martí, entre el poble i les ruïnes.

ACTUACIÓ A SANT MARTÍ D'EMPÚRIES:

A Sant Martí es pretindrà de conservar al màxim la imatge de poble medieval que te, i així es recuperarà la muralla, es dictaran normes reguladores de noves edificacions que s'hi puguin fer, s'hi suprimirà la circulació de vehicles i s'urbanitzarà el poble (pavimentació, mobiliari urbà, il·luminació) d'acord amb els criteris de conservació abans esmentats.

ACTUACIÓ A L'ENTORN DE LES RUÏNES:

A l'entorn de les ruïnes es definiran els paràmetres urbanístics que regiran la zona (cal no oblidar que part d'aquesta és urbanitzable), i a part dels equipaments que ja hem esmentat, es recuperaran els antics camins veinals, que voltaven per aquesta zona, adequant-los com a zona de passeig.

ACTUACIÓ A LES RUÏNES:

A les ruïnes es preten ampliar el museu, es vol suprimir l'actual tanca metàl·lica que les separa de les platges, es volen obrir nous accesos, i sobretot connectar la ciutat històrica amb el mar, com havia estat antigament. Un punt molt important que esmenta aquest pla és el de retorn de l'estàtua original de l'Esculapi (Asklepios), que actualment roman al Museu Arqueològic de Barcelona, depenent de la Diputació d'aquesta província.

Donat que aquest pla només ha estat desenvolupat d'una manera global, nosaltres, com diem al principi, només hi hem fet una aproximació per sobre, i si cal, quan es vagi concretant d'una manera més definitiva, en tornarem a parlar més a fons.

esport i lleure

FUTBOL

Resultats del mes de maig:

BENJAMINS "B" final torneig de Verges

Dia 23 Verges – l'Escala 0-2

BENJAMINS (Play off)

Dia 1 Roses – l'Escala 3-2

Dia 12 P. Unionista – l'Escala 2-4

Dia 15 La Salle F. – l'Escala 7-1

INFANTILS

Dia 7 Camós – l'Escala 5-0

JUVENILS

Dia 9 Salt – l'Escala 5-1

Dia 15 l'Escala – Doble Set 1-0

Dia 22 La Salle G. – l'Escala 1-2

TERCERA REGIONAL

Dia 5 l'Escala – Esclanyà 1-0

Dia 8 Sant Antoni – l'Escala 1-2

Dia 15 l'Escala – Ventalló 0-2

Dia 22 Albons – l'Escala 3-1

PRIMERA REGIONAL

Dia 8 Borrassà – l'Escala 0-3

Dia 15 l'Escala – Llagostera 3-1

Dia 23 l'Escala – Cristinenc 0-0

Dia 29 Roses – l'Escala 4-1

Manca només un partit per acabar la competició; per tant, quan surti l'Escalenc en sabrem ja el desenllaç, que no podrem donar-lo fins el proper número.

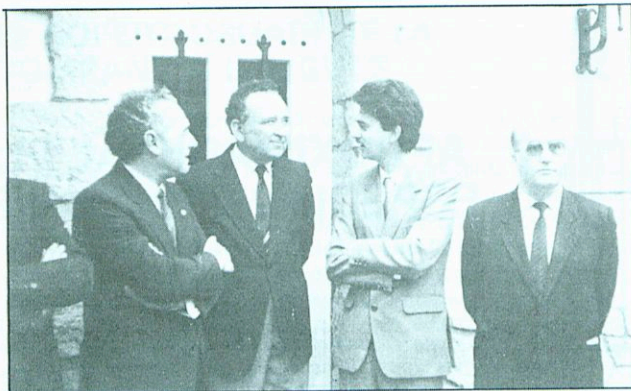
Els darrers resultats han fet que el campió només pugui sortir del partit que a Santa Cristina ha d'enfrontar el Cristinenc i el Roses, en la jornada de cloenda. Pel que fa al F.C. l'Escala solament podrà ser tercer o, depèn de com vagi, a segon. Aquesta és la classificació dels quatre primers a final de maig:

Cristinenc	33	21	11	1	83	26	53	+ 21
Roses	33	23	6	4	85	35	52	+ 18
L'ESCALA	33	22	7	4	78	25	51	+ 19
Hostalric	33	13	14	6	59	37	40	+ 8

SARDANES

En iniciar el comentari del XIII Aplec de la Sardana de l'Escala, que la Comissió organitzadora –la Secció Sardanista del C.E.R. l'Escala– va dedicar al mestre Lluís Albert i Rivas, ens permetem esmentar que tots els actes s'han vist satisfactòriament concorreguts, així com que ens veiérem afavorits pel bon temps, com poc podia esperar-se en aquest insegur i plujós mes de maig. El concert de la vigília, amb la Sala del Centre Cultural Municipal "Xavier Vilanova", completament plena, va encetar-se amb l'actuació de l'Orquestra de Cambra de Girona, la qual, dirigida pel seu titular, el mestre Lluís Albert, interpretava "La donzella de la costa" sardana de Juli Garreta; "Andante del concert de violí" de Lluís Albert; "El pilot" un xotis de Josep Serra i Bonal i el preludi del segon acte de "Cançó d'amor i de guerra" de Rafael Martínez i Valls. Ans del primer descans, Josep Mª Serra i Castelló, en representació

dels components de l'Orquestra de Cambra, lliurava al mestre homenatjat una placa demostrativa de la seva adhesió en l'acte d'homenatge. A la segona part, l'Orquestra de Cambra acompanyava dues interpretacions de Pepita Bruguera, i després de l'actuació de Josep Tero, ho feia amb Carme Rodríguez de Rey, qui oferia tres escollides peces. A punt de donar començament la tercera part, fou la Coral Empòrium qui ofrenava una placa a Lluís Albert, com també ho feia Josep Clos en nom de l'Esbart "La Faràndola", alhora que eren lliurats pomells de flors a les senyores Roser Sureda, Pepita Bruguera, Carme Rodríguez i Montserrat Puig-Serra d'Albert, així com roses a les integrants de la Coral Empòrium, obsequis a Josep Tero, als homes de la Coral i fins i tot al presentador de la vetllada. Després dels parlaments de rigor, es portava a terme aquesta tercera part, amb l'actuació de la Coral Empòrium amb l'acompanyament de l'Orquestra de Cambra de Girona. S'encetava amb "Evocació al Pirineu" –Cançó d'amor i de guerra– de Martínez Valls, única peça cantada a veus mixtes i dirigida per Roser Sureda, per continuar, ja sota la batuta de Lluís Albert, amb "La barca vella", "Tardor a la Costa Brava", "Cant de setembre" i "Cant a l'Escala", totes quatre música de Lluís Albert, amb lletra de Josep Bruguera (Pepet Salvat), Lluís Albert, Víctor Català i Lluís Albert, respectivament.

El matí del diumenge, dia 22, el recinte de l'Aplec oferia un magnífic aspecte, reunint més assistència que els darrers anys, circumstància que es repetia la tarda i es veia augmentada en les darreres interpretacions, quan es deixà l'entrada lliure. Les cobles CIUTAT DE GIRONA, PRINCIPAL DE BARCELONA i PRINCIPAL DE LA BISBAL –que intervineren per aquest ordre tant el matí com a la tarda– varen seguir el repertori programat. Pel que fa a les obligades de la tarda que figuraven amb una "X", tant de títol com d'autor, foren escollides "L'encís d'en Narcís" (tible) de Francesc Camps per la CIUTAT DE GIRONA; "Cel amunt" (tible) de Ricard Viladesau per LA PRINCIPAL DE LA BISBAL i "El moreno i el rosset" (tible i fiscorn) de Pau Marons per la PRINCIPAL DE BARCELONA. Ans de la primera sardana de conjunt, en presència de Maria Escat i Tomàs, Pubilla de la Sardana de l'Escala 1987, Àngel Rodríguez i Garcia, representant del C.E.R. l'Escala, entitat organitzadora i Rafael Bruguera i Batalla, Alcalde de la vila, oferien sengles plaques a l'homenatjat, perdurable record de tan emotiva i entranyable diada.

Cal no oblidar remarcar l'anyovada popular que a les dotze del migdia s'oferia als assistents, la primera visita pública a l'arxiu-museu "Víctor Català" feta amb participació de les autoritats en acabar la sessió matinal de l'Aplec i el dinar de simpatia ofert a l'homenatjat en un cèntric restaurant de la població.

El ventet humit va fer aconsellable que el ball del fi de festa, anunciat en el mateix recinte de l'Aplec, tingués lloc al Centre Cultural Municipal "Xavier Vilanova", on el conjunt SETSON I BLAS brindava a la nombrosa concurrència el seu seleccionat i escaient repertori, alhora que just en arribar a la mitja part, s'unien a l'homenatge a Lluís Albert amb unes documentades dades biogràfiques i amb la interpretació de "El vent té el teu perfum" i "La donzella escalenca" composicions escrites per Lluís Albert, amb lletra, respectivament, de Josep Mª Andreu i de Joanet Ballesta (Calafat). En el decurs de la

segona part d'aquest ball de nit, va portar-se a terme la proclamació de la Pubilla de la Sardana de l'Escala 1988, títol que va recaure en la gentil sardanista **Ester Ballesta i Esteve**, a qui desitgem un fructífer pubillatge i, des d'aquestes ratlles, trametem la més cordial enhorabona.

***

Recordem que la Secció Sardanista del C.E.R. té anunciada per aquest mes de Juny una ballada pel diumenge dia 19, a les 12 del migdia, a la plaça de La Principal de l'Escala, a Riells de Dalt, amb participació musical de la cobla **BAIX EMPORDÀ**.

***

Quan a les audicions d'estiu, no en tenim encara cap notícia. En canvi si que ens han facilitat els detalls de les que han de tenir lloc a Montgó, organitzades pels "Amics de Montgó". La cobla contractada és **LA PRINCIPAL DE BANYOLES**, l'hora les 10 del vespre i les dates **24 de Juny** (divendres), **24 de Juliol** (diumenge) i **14 d'agost** (diumenge).

LA PUBILLA DE L'ESCALA, PARTICIPA ALS ACTES DE L'ELECCIÓ DE LA PUBILLA DE L'EMPORDÀ I DE LA PUBILLA DE CATALUNYA

L'excel·lent puntuació aconseguida per la nostra Pubilla en l'elecció de la Pubilla de l'Empordà, celebrada a Figueres a l'inici de les Fires i Festes de la Santa Creu, on –segons ens han informat– quedava just darrera la figuerenca que es proclamava Pubilla, va fer-la mereixedora a ser convidada a participar als actes organitzats per tal d'escollir la Pubilla de Catalunya 1988.

El Certamen se celebrava a Ripoll el dies 21 i 22 de maig i la Mònica va acudir-hi acompanyada –com ja ho havia fet a l'anada a Figueres– per Llorenç Caldés, component de la Junta del C.E.R. l'Escala.

Les referències que en tenim indiquen que ha afegit a la seva senzillesa i simpatia, l'encert i espontaneïtat de les respostes de la Mònica foren valorades positivament, assolint una satisfactòria classificació.

El títol de Pubilla de Catalunya fou atorgat a l'Anna Ardil i Fàbrega, de 21 anys, Pubilla de Canet de Mar.

Felicitem la **Mònica Llop i Oliveres** que tan dignament ha sabut representar la joventut escalenca.

David González i Albert Surell, campions gironins de dobles infantils 87-88.

TENNIS TAULA

Competició Provincial

Equips segones. - Després de guanyar el darrer partit a l'Olot per 5-0, amb 2 punts de Josep Lluís Cortal, 2 de David González i 1 de Xavier Cortal, s'ha obtingut una brillant segona plaça en el provincial de segones, després d'una actuació molt més regular que temporades anteriors.

Individual Juvenil. - Josep Mª Guanter es classificava per a la final però perdia davant els germans Esteve i Jordi Homs, d'Olot, i Albert Regincós de Palafrugell, tots tres participants en el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. Amb tot, l'actuació del jugador local i la quarta plaça no estan del tot malament. També intervingué en Josep Lluís Cortal que arribà fins a semifinals.

Dobles primeres. - La parella formada pel veterà Daniel Sabrià i l'infantil David González fou la millor classificada –4ª plaça– de les parelles escalenques en el provincial de dobles primeres. Les altres dues, Joan Sues i J Mª Guanter, i Xavier Cortal-Fèlix Guanter, eren eliminats a semifinals.

Dobles Juvenils. - Josep Mª Guanter i David González eren tercers en dobles juvenils, mentre que Albert Surell i Josep Lluís Cortal no superaven la fase anterior.

Dobles infantils. - Èxit escalenc amb victòria de David González i Albert Surell davant els favorits –Cadenas i Lee del CN Figueres– i acceptable participació de Pere Rieimbau i Josep Mª Vargas.

Competició Escolar. - Durant algunes setmanes s'ha vingut jugant a Figueres i Olot els Campionats escolars –primer per comarques i després, intercomarcal– amb victòria dels alevins Josep Mª Vargas i Robert Coll, i segona plaça per equips infantils –David González, Pere Rieimbau i Albert Surell– que els classifica pels Campionats de Catalunya –24 de juny a Vic– i posteriorment pels Campionats d'Espanya, del 16 al 20 de juliol, a El Ferrol, on possiblement també s'hi participi per equips juvenils.

II Torneig Memorial Joan Julià. - El diumenge 22 de maig tingué lloc a Riudellots de la Selva el II Torneig Memorial Joan Julià, amb participació de nou equips gironins i victòria final del CER Anxoves de l'Escala per 3-0 al FD Cassanenc a les semifinals i 3-0 al TT Olot a la final. Jugaren pel CER Ignasi López, Joan Sues, David González, Xavier Cortal i Daniel Sabrià.

Torneig Internacional Ciutat de Girona.

El divendres 27 de maig tenia lloc al Pavelló de Palau de Girona un acontereiment de Tennis Taula de primera línia, entre vuit dels millors jugadors mundials, com els xinesos Guo Yen Hua i Ian Che Liang, el polonès Grubba, els suecs Carlsson i Bengston, Kucharski, Kalinic, etc... on es pogué presenciar Tennis Taula d'altíssim nivell al qual, òbviament, no estem habituats a contemplar, i els infantils i juvenils del nostre club tingueren oportunitat d'admirar jugades, cops i posicions de l'èlite del Tennis Taula mundial.

Centre de Tecnificació a Cassà de la Selva i Estades esportives Estiu- 88

El 13 del present mes de juny té previst el seu inici un Centre de Tecnificació de Tennis de Taula a Cassà de la Selva, a raó d'entrenaments de tres dies setmanals. Del CER Anxoves de l'Escala han estat convocats els tres infantils David González, Pere Rieimbau i Josep Mª Vargas.

El seu funcionament i la conveniència o no de la participació, així com l'eficàcia del Centre és tota una incògnita que esperem resoldre al cap d'unes quantes sessions, ja que tot això comporta algunes incomoditats com desplaçaments, i caldrà veure si realment val la pena als nostres jugadors prendre part en el Centre. Diguem també que els alevins Josep Mª Vargas i en Robert Coll prendran part en una estada esportiva de Tennis Taula, a Sta Coloma de Farners, del 19 al 30 de juliol.

Fèlix Guanter

NOTICIES VARIES

HOMENATGE A LA SRTA. ISABEL RUHÍ I BOADA

El dia 29 de maig d'enguany, les ex-alumnes dels cursos 1950-54 de l'escola local, avui Col·legi Públic Empúries, es reuniren per homenatjar a la que fou la seva mestra, durant aquells anys: la senyoreta Isabel Ruhí i Boada.

En arribar al restaurant on va tenir lloc la trobada va ésser rebuda per totes les assistents a l'acte amb una gran ovació i envoltada per totes elles per saludar-la i manifestar-li la seva estima i satisfacció pel retrobament.

En el transcurs de l'acte li fou lliurada una placa d'argent amb una dedicatòria agraïnt-li el seu esforç i dedicació en l'ensenyament. També, en breus parlaments algunes de les presents li donaren les gràcies pels ensenaments rebuts i recordaren a totes les companyes que s'havien adherit del bellantuvi a l'acte d'homenatge però que per diverses raons no hi havien pogut assistir.

La reunió acabà més tard del previst ja que cap de les assistents trobava el moment del comiat.

Des de l'Escalenc volem fer arribar la nostra felicitació a la Srt. Isabel Ruhí i Boada, que durant 23 anys fou mestra d'aquesta Vila i que actualment exerceix la seva professió al Col·legi Lorençana de Girona. Per molts anys!

LES ELECCIONS AUTONÒMIQUES A L'ESCALA

Les eleccions autonòmiques, tal com era de preveure, no han comportat cap canvi important en la correlació de forces dins el parlament i en la vida política del país. Això sí, hi ha hagut algunes modificacions en el comportament de l'electorat, massa aviat encara per poder dir si es tracta d'inicis de canvi de tendència o únicament de comportaments aleatoris.

A l'Escala, tal com es pot comprobar en els quadres, se segueixen les mateixes constants que en les anteriors eleccions autonòmiques: victòria de Convergència i Unió per majoria absoluta (55%), segon lloc pel PSC a considerable distància, 27% i resultats molt minsos per les altres forces.

L'abstenció ha estat del 37%, més alta que en el conjunt de les comarques gironines, però més baixa que en el global de Catalunya (40%).

Convergència i Unió guanya a totes les seccions (quadre núm. 1), però obté els millors resultats en la secció 1a., que recull els vots del centre i en menor mesura en la 3a. que recull els vots del Pedró, en canvi els pitjors els obté la secció 2a, la qual recull els vots dels barris. Per contra, el PSC té els millors resultats allà on Convergència baixa (secció 2), la qual cosa confirma, també a l'Escala, el caràcter contraposat del vot als dos partits.

Degut als baixos resultats dels altres partits es fa difícil una comparació per seccions, però sembla que ERC, AP i CDS obtenen els millors resultats en la secció del Centre.

L'abstenció és més alta en la secció que correspon als barris.

Si comparem els resultats amb les anteriors eleccions autonòmiques (quadre núm. 2), CiU perd 141 vots i el PSC en guanya 55, les altres forces també perden electors. Iniciativa per Catalunya obté menys vots que no pas PSUC i Entesa per separats l'any 1984.

És interessant comprovar el trasvassament de vots que es produeix en els diferents tipus d'eleccions. Si ho comparem amb les municipals del 87 (veure l'Escalenc, núm. 85), CiU guanya 674 vots i el PSC en perd 686, ERC en perd 127 i AV en perd 43.

En definitiva, doncs, manteniment de les constants típiques de les eleccions autonòmiques, amb petites notes diferenciadores respecte a les anteriors: Abstenció alta, majoria absoluta per CiU, amb lleugera pèrdua de vots, segon lloc pel PSC, amb un petit guany important, augment de CiU respecte a les anteriors municipals i pèrdua del PSC, gairebé en la mateixa mesura.

Onze anys després de les primeres eleccions ja és possible anar dibuixant el mapa electoral del municipi, tal com es feia en els números de l'Escalenc 86 i 87, el qual queda completat amb l'actual comentari.

PERE GUANTER

RESULTATS ELECTORALS A L'ESCALA, AUTONÒMIQUES, 1988

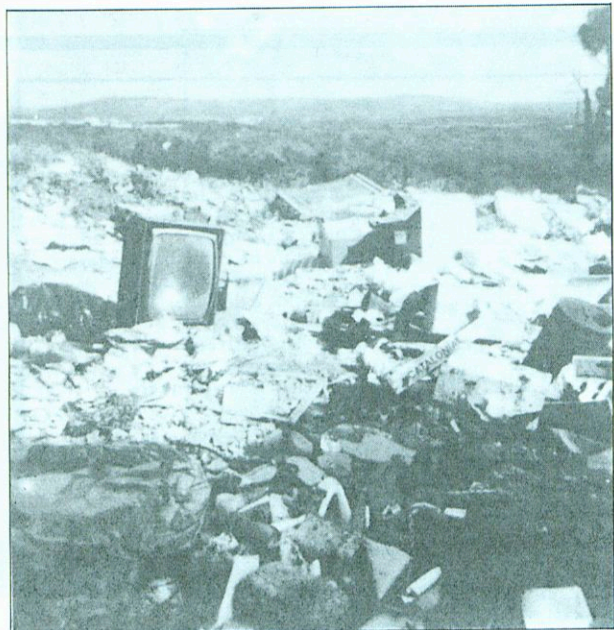
	Sec. 1	Sec. 2	Sec. 2	Sec. 3	Total	%
	Mesa A	Mesa A	Mesa B	Mesa A		
Cens electoral	946	821	884	772	3.423	
Vots emesos	611	517	537	503	2.168	
Abstenció	335	304	347	269	1.255	37
Vots en blanc i nuls	2	7	5	11	25	
Vots vàlids	609	510	532	492	2.143	
CiU	372	247	256	309	1.184	55
PSC	104	179	182	102	567	27
ERC	46	22	24	29	121	6
AP	27	11	15	18	71	3
CDS	21	14	14	6	55	3
IC	8	15	12	16	51	2
AV	15	11	15	6	47	2
Altres					47	2

ELECCIONS AUTONÒMIQUES DE L'ESCALA (1980-88)

	20-4-80	29-4-84	29-5-88	%
Cens electoral	2.832	3.069	3.423	
CiU	649	1.325	1.184	55
PSC	572	512	567	27
UCD	202	—	—	
ERC	150	33	121	6
AP	—	94	71	3
PSUC	110	32	—	
IC	—	—	51	2
Entesa CDS	—	—	55	3
Abstenció	40%	27%	37%	

L'ABOCADOR D'ESCOMBRARIES

Continuant amb la nostra intenció d'esclarir temes importants pel nostre poble anant a cercar respostes a qui més responsabilitat hi té, oferim aquest mes les consideracions que el nostre batlle, Rafael Bruguera, ens ha fet respecte al tema del

Tema: L'ABOCADOR D'ESCOMBRARIES

Preguntes: – S'ha trobat definitivament una alternativa a l'abocador de can Japot?

– Quan l'Escala es veurà lliure dels fums i males olors de les escombraries?

– Quin cost suposarà pel poble?

– Com funcionarà el nou servei?

Respostes:

El tema de les escombraries és un tema complicat; és un tema molt difícil. Només repassant una mica la problemàtica que hi ha hagut a la Garrotxa, per exemple, amb l'abocador de Besalú, n'és una prova.

Realment és un assumpte que havia d'haver estat resolt ja fa un any, però hi ha hagut molts impediments, molts inconvenients. Anar a portar les escombraries a un altre poble, és complicat. S'han de resoldre molts problemes i superar molts obstacles, però, sembla que, finalment estem arribant a la meta. Efectivament, l'abocador està ja totalment construït, acabat (falten només petits detalls). Pràcticament, quan surti aquest número de L'ESCALENC, ja estarà arranjat, doncs està previst que el dia 16 de maig hi anem a abocar les viles de **Castelló** i **l'Escala**; que el de 23 de maig hi vagin a abocar la resta de pobles més petits (l'Armentera, pobles petits dels voltants de Figueres, etc.) i el dia 30, **Roses** i **Figueres**, els altres dos municipis grans.

S'ha programat que el començament de la posada en marxa de l'abocador controlat de Pedret i Marzà, que és un abocador mancomunat, no sigui per a tothom al mateix dia –que portaria molts inconvenients– sinó que es faci escalonadament. I, donada la problemàtica concreta, nosaltres (l'Escala) serem els primers, i serà, com ja he dit, el dia 16 de maig.

A partir d'aquest dia (bé, no exactament, doncs els fums no desapareixen immediatament), l'Escala es quedarà lliure de mals olors i fums de les escombraries.

La construcció de l'abocador controlat de Pedret i Marzà té un cost aproximat de uns 50 milions de pessetes, dels quals 25 són a càrrec del Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat i els altres 25 milions els paguem tots els municipis que hi anem a abocar, en funció de les tonelades que hi aboquem. Això vol dir que, aquest any, quan paguem les escombraries, pagarem: per un costat la recollida, com ara, i per l'altre costat, el quilometratge fins l'abocador i l'eliminació de les escombraries a través de l'abocador.

La taxa que pagarem, serà, doncs, un 25% més elevada que en l'actualitat.

Suposarà un cost incrementat. No és el mateix abocar les escombraries, com fem ara, en un abocador incontrolat, sense cap tipus de garantia sanitària, que fer-ho en un abocador controlat, impermeabilitzat, amb les característiques adequades, amb maquinària que compacta les escombraries cada dia i que les recobreix amb terra. Això, evidentment, té un cost que s'haurà d'aplicar incrementant la taxa d'escombraries.

El sistema de l'eliminació de les escombraries funcionarà, doncs, d'una manera relativament senzilla: a l'Escala tindrem una planta de transferència on hi aniran a abocar els camions i la gent en general que ho faci pel seu compte (botiguers, gent que té caixes, mobles vells, etc.) i d'aquesta planta de transferència es transportarà a un "trailer" –que el tenim des de fa un any– que serà el que transportarà totes les escombraries a l'abocador de Pedret i Marzà.

Sembla doncs que, si no hi ha sorpreses desagradables a darrera hora, aquest tema (juntament amb el de la "depuradora") també el tindrem resolt aquest mes mateix.

Per acabar, i referint-me altra vegada al tema de la "depuradora" (que vàrem tractar en L'ESCALENC del mes passat), vull dir que tot el que vaig explicar és només una primera fase. A continuació –esperem que l'any vinent, passat l'estiu– podrem començar el sanejament a Montgó, que és un altre dels problemes greus que pateix el municipi.

Amb aquests temes resolts, es podrà dir que ja començarem a tenir molt solucionat el tema dels residus del nostre poble

S.I.L.E.

VOCABULARI D'EINES I MATERIALS

Oficis i treballs manuals

Alambre: **Filferro**
 Alcatya: **Clau de ganxo**
 Alicates: **Alicates**
 Andamio: **Bastida**
 Arado: **Arada**
 Arandela: **Volandera**
 Azada: **Aixada**
 Azadón: **Aixadella, xàpol, càvec**
 Azadilla: **Caveguet**
 Baldosa: **Rajola**
 Barrena: **Barrina**
 Barrena grande: **Triba**
 Barrena petxona: **Tribanella**
 Batidora: **Batedora**

Berbiquí: **Filaberqui**
 Bigornia: **Bigòrnia**
 Bisagra: **Frontissa**
 Bombilla: **Bombeta**
 Botavante: **Botavant**
 Brida: **Brida**
 Broca: **Broca**
 Brocha: **Brotxa**
 Buril: **Burí**
 Cable: **Cable**
 Cal: **Calç**
 Càncamo: **Clau foradat**
 Carretón: **Carretó**
 Cartabón: **Cartabó**
 Cedazo: **Sedàs**
 Cemento: **Ciment**
 Cepillo (de capintero): **Ribot, plana**

Cinzel: **Escarpra, cisell**
 Cinta aïllant: **Cinta aïllant**
 Cola: **Aiguacuit, cola**
 Compàs: **Compàs**
 Cortadora de cèsped: **Talladora de gespa, tondosa**
 Cortafrio: **Tallaferro**
 Crisol: **Gresol**
 Cuchilla: **Ganiveta**
 Cuevo: **Gaveta**
 Destornillador: **Tornavis**
 Enchufe: **Endoll**
 Escardillo: **Aixadó, magalló**
 Escofina: **Raspa**
 Escuadra: **Escaire**
 Esmalte: **Esmalt**
 Espátula: **Espátula**

ACUDITS

EL PERILL GROC

—Quants nens voldràs tenir? —pregunta el xicot a la promesa.
 —Quatre.
 —Quatre? Per què quatre?
 —Perquè no vull tenir un nen xinès.
 —Un xinès?
 —Sí, perquè de cada cinc nens que hi ha al món un és xinès.

AIXÍ PERD TOT EL MÈRIT

Un individu es presenta al director d'un circ i li diu:
 —Tinc un número extraordinari que no ha fet mai ningú: m'enfilo dalt de tot de la pista i des d'allà em tiro dins d'una empolla posada a baix.
 —Però això és impossible! —replica el director—. Deu haver-hi un truc.
 —Sí, és clar —diu l'altre— poso un embut a l'empolla.

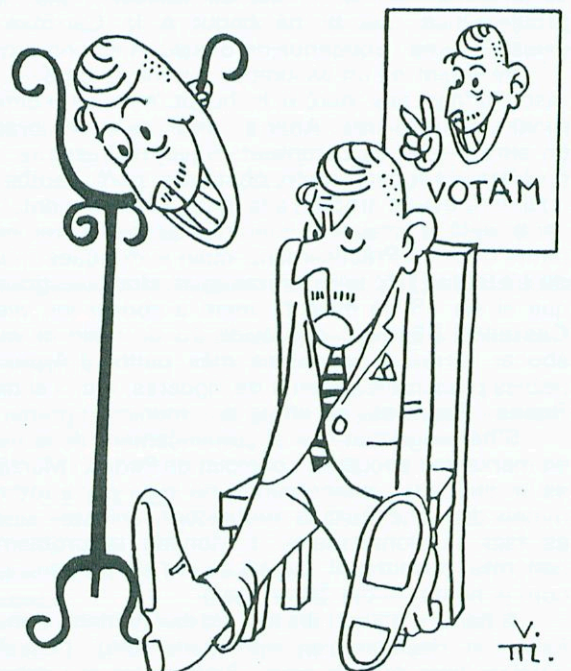
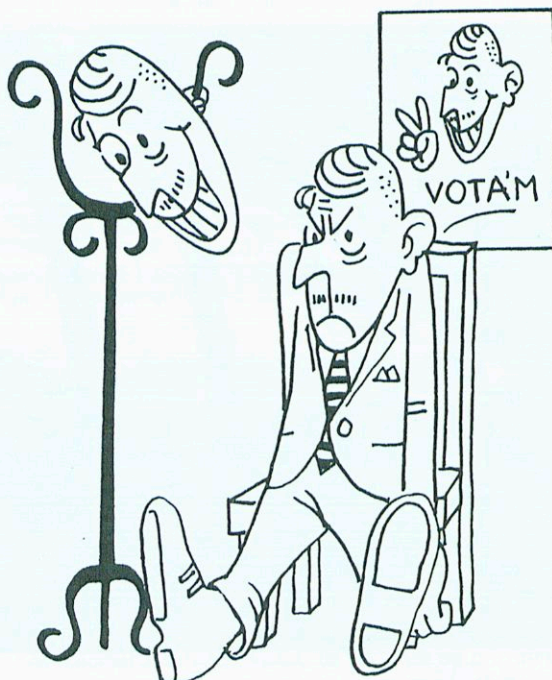

POLLASTRE A LA CATALANA

Ingredients per a 4 persones:

Un pollastre, un all, una ceba, pebre, sal i julivert, 2 pebrots vermells, 300 grams de tomàquets madurs.

Netegeu el pollastre i talleu-lo a trossos. Posseu-lo en una cassola al foc amb poc oli i daureu-lo per tots dos costats. Un cop tret el pollastre de la cassola i en el mateix oli, sofregiu-hi els pebrots i la ceba tallada fina. Quan tot sigui ben cuit, tireu-hi els tomàquets sense pell ni llavors i, al cap de 10 minuts, els talls de pollastre, una picada feta amb all, el julivert i el fetge de pollastre. Deixeu que cogui a foc lent durant 10 minuts.

BUSCA LES VUIT DIFERÈNCIES

III CAMPIONAT INTERN FUTBOL-SALA

PRISCO

AMICS

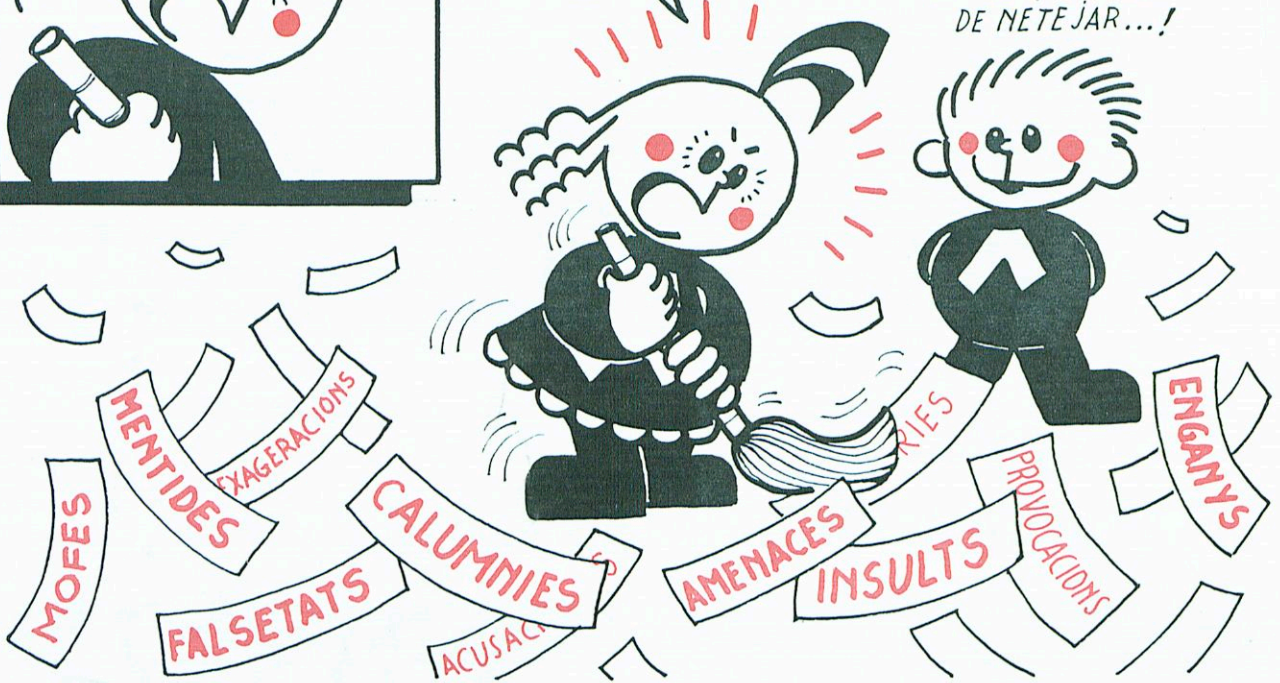
QUANTER

COSMOS

...I EL QUE COSTA DE NETEJAR...!

RECULL DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE L'ESCALA COL·LECCIONABLES

FOTOGRAFIA N° 76

